

บทที่ 3 ระเบียบวิธีการศึกษา

ในการศึกษา การวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง มีระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

- ส่วนที่ 1 ขอบเขตเนื้อหา
- ส่วนที่ 2 ขอบเขตประชากร ขนาดตัวอย่างและวิธีการคัดเลือกตัวอย่าง
- ส่วนที่ 3 ตัวแปรที่ศึกษา
- ส่วนที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- ส่วนที่ 5 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
- ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้
- ส่วนที่ 7 สถานที่ใช้ในการดำเนินการศึกษาและรวบรวมข้อมูล
- ส่วนที่ 8 ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับหลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลัก 7 อุปนิสัยของผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ซึ่งจะทำการศึกษาในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยเป็นการศึกษาความแตกต่างของข้อมูลทั่วไป ซึ่งตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาคือ อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลของการดำเนินชีวิต อุปนิสัยที่ 1 คือการเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน อุปนิสัยที่ 2 คือการเริ่มต้นด้วยจุดมุ่งหมายในใจ อุปนิสัยที่ 3 คือ การทำตามลำดับความสำคัญ อุปนิสัยที่ 4 คือ การคิดแบบชนะ/ชนะ อุปนิสัยที่ 5 คือเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเรา อุปนิสัยที่ 6 คือการฝึกพลังประสานความต่าง และอุปนิสัยที่ 7 คือการลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ

ขอบเขตประชากร ขนาดตัวอย่างและวิธีการคัดเลือกตัวอย่าง

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 780 คน (ข้อมูลสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ : ออนไลน์ ณ วันที่ 21 มิถุนายน 2553)

2) ขนาดตัวอย่างและวิธีการคัดเลือกตัวอย่าง

เนื่องจากทราบจำนวนประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ กำหนดขนาดตัวอย่างจำนวน 264 ราย จากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 – ชั้นปีที่ 4 คณะนิติศาสตร์ ซึ่งคำนวณโดยใช้วิธีของ Taro Yamane (สมเดช บุญประจักษ์, 2551) ที่ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 ดังนี้

จากสูตร

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

N = จำนวนสมาชิกประชากรทั้งหมด (780 คน)

e = ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มร้อยละ 5 (0.05)

แทนค่าในสูตรจะได้

$$n = \frac{780}{1 + 780(0.05)^2}$$

$$= 264 \text{ คน}$$

จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณข้างต้น นำมาสุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) และวิธีการเลือกตัวอย่างแบบใช้โควตา (Quota Sampling) (กฤษที รื่นรัมย์, 2551) โดยสุ่มเลือกตัวอย่างตามสัดส่วนจำนวนนักศึกษาในแต่ละชั้นปี ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ปีการศึกษา 2553 และขนาดกลุ่มตัวอย่างตาม
สัดส่วนประชากร (ข้อมูลนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 ปีการศึกษา 2553)

ชั้นปี	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
ชั้นปีที่ 1	213	72
ชั้นปีที่ 2	246	83
ชั้นปีที่ 3	164	56
ชั้นปีที่ 4	157	53
รวม	780	264

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ตัวแปรด้านคุณลักษณะทั่วไป และ ตัวแปรเพื่อใช้วัด
ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งสามารถอธิบายได้ ดังนี้

ตัวแปรด้านคุณลักษณะทั่วไป ได้แก่

เพศ

อายุ

ชั้นปีที่กำลังศึกษา

สาขาวิชา

เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด

เกรดเฉลี่ยสะสม

ลำดับในครอบครัว/จำนวนพี่น้อง

บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่

สถานภาพของบิดา/มารดา

อาชีพของบิดา

อาชีพของมารดา

จำนวนเพื่อนสนิท

ประวัติการทำงานพิเศษหรือมีรายได้เสริม

การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม

การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ

ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

ประสบการณ์การเรียนรู้หลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

ตัวแปรเพื่อใช้วัดความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ประกอบด้วย

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ได้แก่

ฉันแสดงความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น

ฉันเป็นคนที่รักษาสัญญาและให้ความสำคัญต่อข้อผูกพัน

ฉันไม่พูดถึงสิ่งที่ไม่ดีของผู้อื่นลับหลัง

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ได้แก่

ฉันสามารถใช้เวลาอย่างสมดุลในแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิต การงาน ครอบครัว เพื่อน
และอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม

เวลาทำงาน ฉันคำนึงถึงจุดสนใจและความต้องการของคนที่ฉันกำลังทำงานให้

ฉันทุ่มเทในสิ่งที่ฉันทำ แต่ไม่ถึงกับทำให้หมดแรงหรือหมดสภาพ

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน ได้แก่

ฉันควบคุมชีวิตตัวเองได้

ฉันทุ่มเทความพยายามในสิ่งที่ฉันสามารถทำได้ มากกว่าในสิ่งที่ฉันไม่สามารถทำ
ได้

ฉันรับผิดชอบต่ออารมณ์และการกระทำของฉันมากกว่าที่จะโทษผู้อื่นหรือสิ่งรอบ
ข้าง

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ ได้แก่

ฉันรู้ว่าฉันต้องการความสำเร็จอะไรในชีวิต

ฉันจัดการและเตรียมสิ่งต่าง ๆ เป็นอย่างดีเพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำแบบ
เร่งด่วนหรือแบบฉุกเฉิน

ฉันเริ่มต้นแต่ละสัปดาห์ด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนว่า ฉันต้องการทำอะไรให้สำเร็จ

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ ได้แก่

ฉันมีวินัยในการทำตามแผนต่าง ๆ (ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ไม่ปล่อยเวลาให้สูญ
เปล่า และอื่น ๆ)

ฉันไม่ยอมให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่สำคัญที่ต้องทำในชีวิตหายไปเพราะกิจกรรมที่
วุ่นวายอื่น ๆ ในแต่ละวัน

สิ่งต่าง ๆ ที่ฉันทำทุกวันมีความหมายและเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ฉันไปสู่เป้าหมาย
ที่วางไว้ในชีวิต

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ ได้แก่

ฉันให้ความสำคัญกับความสำเร็จของผู้อื่นเท่า ๆ กับของตัวเอง

ฉันให้ความร่วมมือกับผู้อื่น

เวลาแก้ไขข้อขัดแย้ง ฉันพยายามหาวิธีที่ทำให้ทุกฝ่ายได้ประโยชน์

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่น ก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา ได้แก่

ฉันเป็นคนอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้อื่น

ฉันพยายามทำความเข้าใจถึงมุมมองของผู้อื่น

เวลาฟัง ฉันพยายามทำความเข้าใจผู้พูดจากมุมมองของผู้พูด ไม่ใช่แค่จากมุมมองของฉันเท่านั้น

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง ได้แก่

ฉันให้ความสำคัญและค้นหาความลึกลับที่อยู่ภายในใจของผู้อื่น

ฉันเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวความคิดและวิธีแก้ไขปัญหาที่แปลกใหม่และดีกว่า

ฉันชอบกระตุ้นให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็น

ตัวแปรเพื่อใช้วัดอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ ได้แก่

ฉันให้ความสำคัญกับสุขภาพทางกายและความเป็นอยู่ที่ดีของฉัน

ฉันพยายามอย่างมากที่จะสร้างและปรับปรุงความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ฉันใช้เวลาในการหาความหมายและความสุขในชีวิต

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) ดำเนินการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น หลักการ ทฤษฎีและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- 2) จัดทำแบบสอบถาม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งของ Covey (2010)
- 3) เมื่อได้รับความอนุเคราะห์ให้สามารถเก็บข้อมูลได้แล้ว ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามด้วยการให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำแบบสอบถามด้วยตนเองจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด โดยอธิบายและทำความเข้าใจกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์และวิธีการทำแบบสอบถามอย่างถูกต้อง และเหมาะสม
- 4) ตรวจสอบจำนวนและความครบถ้วนของข้อมูลในแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำไปใช้ในกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทั้งหมด 264 คน โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 คุณลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (แบบวัดอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลของการดำเนินชีวิต และ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง)

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ทำการค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง (Covey, 2004) โดยหนังสือหลักที่ใช้ในการศึกษาคือ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ซึ่งได้รับการแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดย นพพล เวชสวัสดิ์ และคณะ จันทร์เจ้านาย (2548) ตามลำดับ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 คุณลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา สาขาวิชา เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ลำดับในครอบครัว/จำนวนพี่น้อง บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา/มารดา จำนวนเพื่อนสนิท ประวัติการทำงานพิเศษหรือรายได้เสริม การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้หลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

ส่วนที่ 2 แบบประเมินตนเอง ซึ่งนำมาจากแบบประเมินตนเอง 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งของ Covey (2010) ประกอบด้วย แบบวัดอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลของการดำเนินชีวิต และ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง ประกอบด้วยคำถามจำนวน 27 ข้อ

อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์	จำนวน 3 ข้อ
อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต	จำนวน 3 ข้อ
อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน	จำนวน 3 ข้อ
อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ	จำนวน 3 ข้อ
อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ	จำนวน 3 ข้อ
อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ	จำนวน 3 ข้อ

อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่น ก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา	จำนวน 3 ข้อ
อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง	จำนวน 3 ข้อ
อุปนิสัยที่ 7 การกลับเนื้อให้คมอยู่เสมอ	จำนวน 3 ข้อ

ลักษณะของแบบประเมินตนเองนั้น เป็นการประเมินตนเองว่าแสดงลักษณะอุปนิสัยตามข้อความแต่ละข้อความในแบบประเมินตนเองได้ดีในระดับมากน้อยเพียงใด โดยแบ่งการประเมินตนเองในแต่ละข้อความออกเป็น 6 ระดับ ตามกำหนดเกณฑ์

น้อยที่สุด	เท่ากับ 1 คะแนน
น้อย	เท่ากับ 2 คะแนน
ค่อนข้างน้อย	เท่ากับ 3 คะแนน
ค่อนข้างมาก	เท่ากับ 4 คะแนน
มาก	เท่ากับ 5 คะแนน
มากที่สุด	เท่ากับ 6 คะแนน

การประมวลผลคะแนนจากแบบประเมินตนเอง มีวิธีประมวลผลดังนี้

1) หาค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละอุปนิสัยของแบบประเมินตนเอง แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละอุปนิสัยนั้นอยู่ในช่วงใด ซึ่งกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมายของคะแนนได้ด้วยการหาอันตรภาคชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549) แสดงวิธีการคำนวณได้ดังนี้

$$\text{อันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ค่าพิสัยของคะแนนเฉลี่ย}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

โดย

ค่าพิสัยของคะแนนเฉลี่ย = คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่เป็นไปได้

- คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดที่เป็นไปได้

คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่เป็นไปได้ คือ 6 คะแนน

คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดที่เป็นไปได้ คือ 1 คะแนน

ค่าพิสัยของคะแนนเฉลี่ย = 6 - 1 คะแนน

= 5 คะแนน

จำนวนอันตรายภาคชั้น (จำนวนช่วงของคะแนน) = 6 ชั้น

แทนค่า

$$\begin{aligned} \text{อันตรายภาคชั้น} &= \frac{5 \text{ คะแนน}}{6 \text{ ชั้น}} \\ &= 0.83 \text{ คะแนนต่อชั้น} \end{aligned}$$

จึงได้เกณฑ์การประเมินผลคะแนนเฉลี่ยดังนี้

1.00 - 1.83 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับน้อยที่สุด
1.84 - 2.67 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับน้อย
2.68 - 3.50 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับค่อนข้างน้อย
3.50 - 4.33 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับค่อนข้างมาก
4.34 - 5.17 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับมาก
5.18 - 6.00 คะแนน	คือ มีระดับอุปนิสัยนั้นในระดับมากที่สุด

2) ประเมินผลในภาพรวมของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง โดยการหาค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนใน 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนนั้นอยู่ในช่วงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมินผลคะแนน เช่นเดียวกับเกณฑ์การประเมินในแต่ละอุปนิสัย

3) ประเมินผลระดับอุปนิสัยในกลุ่มอุปนิสัยชัยชนะส่วนตัว โดยการหาค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนในอุปนิสัยที่ 1 อุปนิสัยที่ 2 อุปนิสัยที่ 3 และอุปนิสัยที่ 7 แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนนั้นอยู่ในช่วงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมินผลคะแนน เช่นเดียวกับเกณฑ์การประเมินในแต่ละอุปนิสัย

4) ประเมินผลระดับอุปนิสัยในกลุ่มอุปนิสัยชัยชนะในสังคม โดยการหาค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนในอุปนิสัยที่ 4 อุปนิสัยที่ 5 อุปนิสัยที่ 6 และอุปนิสัยที่ 7 แล้วพิจารณาว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนนั้นอยู่ในช่วงใด โดยใช้เกณฑ์การประเมินผลคะแนน เช่นเดียวกับเกณฑ์การประเมินในแต่ละอุปนิสัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมด เมื่อได้ตรวจสอบความครบถ้วนแล้ว จะนำมาจัดระบบข้อมูล และนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) และวิเคราะห์ข้อมูลจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์คุณลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ใช้ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) สำหรับเพศ อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา สาขาวิชา ลำดับในครอบครัว บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา/มารดา การทำงานพิเศษหรือมีรายได้เสริม การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้หลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

1.2 ใช้ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สำหรับเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม และจำนวนเพื่อนสนิท

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตและ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง ใช้ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ส่วนที่ 3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองกลุ่ม (t-Test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) สำหรับวิเคราะห์คุณลักษณะทั่วไปกับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต และภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) ระหว่างอุปนิสัยแต่ละอุปนิสัย กลุ่มอุปนิสัย และกับคุณลักษณะทั่วไป ได้แก่ เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม และประสบการณ์การเรียนรู้หลัก 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-moment Correlation Coefficient) ซึ่งจะสามารถอธิบายได้ว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวในการวิเคราะห์นั้นมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ระดับใด และสัมพันธ์กันอย่างไร โดยสามารถพิจารณาได้จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังนี้ (สมเดช บุญประจักษ์, 2551)

- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากกว่า 0.90 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.70 - 0.90 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.30 – 0.69 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อยกว่า 0.30 ถือว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.00 ถือว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นตรง
- เครื่องหมาย + และ - หน้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แสดงถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยเครื่องหมาย + แสดงว่ามีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน และเครื่องหมาย - แสดงว่ามีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้าม

สถานที่ใช้ในการดำเนินการศึกษาและรวบรวมข้อมูล

สถานที่ใช้ในการดำเนินการศึกษา คือ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และสถานที่ในการรวบรวมข้อมูล คือ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษาทั้งหมด ตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ. 2553 ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2554 โดยทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2554 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2554